

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **M. W.,** zastoupeného JUDr. Marií Piekarzovou, advokátkou se sídlem Šenov, Těšínská 1495, adresa pro doručování Havířov - Podlesí, Junácká 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje,** se sídlem Ostrava, 28. října 117, **za účasti** O. a. s., člen koncernu K. I., a. s., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2004, č. j. 22 Ca 445/2003 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 13. 11. 2003, č. j. SZ/14123/03/Ri. Tímto rozhodnutím byl podle § 77a odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, zamítnut návrh na přezkoumání lékařského posudku stěžovatele a lékařský posudek vyhotovený MUDr. F. C. ze dne 3. 9. 2003 byl potvrzen. Krajský soud žalobu zamítl, neboť znalecký posudek, kterým soud doplnil dokazování ve věci, došel ke shodným závěrům, jako žalovaný - a to, že stěžovatel není schopen nadále vykonávat práci horníka-zámečníka.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že „rozsudek krajského soudu spočívá v nesprávném posouzení soudem“. Konkrétně pak stěžovatel zejména polemizuje se znaleckým posudkem vyhotoveným MUDr. F. Č.; namítá, že poruchy vědomí měl před nástupem k O., a. s. Při nástupu se musel podrobit vstupní lékařské prohlídce a každé

následující dva roky preventivním lékařským prohlídkám, které vždy skončily závěrem, že je schopen práce v podzemí. Rovněž nesouhlasí s tvrzením, že by měl časté úrazy, neboť od roku 1998, kdy byl přijat na práci v dole, neměl žádný pracovní úraz. Práci v dole zvládal bez problémů po celých pět let a subjektivně cítí, že je této práce schopen i nadále. Neví jakým způsobem by měl dodržovat přísnou životosprávu, když u každého jiného zaměstnavatele by byla situace stejná. Také poukazuje na skutečnost, že je v dole zařazen v druhé kategorii prašnosti, tj. na pracovišti, kde mohou pracovat i zaměstnanci, kteří dosáhli 100% prašné expozice, a hygienik rozhodl, že na takové expozici mohou pracovat, protože je prašnost tak nízká, že je neohrožuje na zdraví a že nemohou onemocnět nemocí z povolání zaprášením plic. Není možné tak vycházet z toho, že celý důl a všechna pracoviště v dole jsou v prašném prostředí. Rovněž se domnívá, že jeho práci nelze zařadit mezi práce středně fyzicky těžké, neboť se jedná o práci méně fyzicky náročnou – zejména jde o opravy strojů a zařízení. Ze všech uvedených důvodů se znaleckým posudkem nesouhlasil a navrhoval, aby byl vypracován revizní znalecký posudek, stěžovatel byl znalcem vyšetřen a teprve poté bylo rozhodnuto. Krajský soud mu však nevyhověl a ve věci rozhodl. Stěžovatel se domnívá, že se měl soud zabývat jeho věcnými připomínkami ke znaleckému posudku, neboť rozhodnutí o trvalé nezpůsobilosti stěžovatele k výkonu práce pro něj má zásadní význam. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podle jeho názoru je kasační stížnost nepřípustná, neboť stěžovatelem uvedený důvod nelze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), protože nesprávné posouzení znaleckého posudku soudem není posouzením právní otázky. Jedná se tak o důvod jiný - v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedený. Pokud jde o věcnou podstatu problému, žalovaný plně souhlasí se závěrem krajského soudu obsaženým v rozsudku. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti sice výslovně neoznačil ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., o které svoji kasační stížnost opírá, uvedl však, „že je přesvědčen, že rozsudek spočívá na nesprávném posouzení soudem“. Z tohoto jeho vyjádření zřejmě žalovaný dovodil, že důvodem, ze kterého kasační stížnost podává, je tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Pokud by tomu tak bylo a žádný jiný důvod by v kasační stížnosti obsažen nebyl, zdejší soud by žalovanému musel dát za pravdu a kasační stížnost jako nepřípustnou odmítnout, neboť prostý nesouhlas se znaleckým posudkem nelze považovat za nesprávné posouzení právní otázky, jak správně uvádí žalovaný. V daném případě tomu tak však nebylo. Nejvyšší správní soud již opakovaně uvedl, že § 106 odst. 1 s. ř. s., který po stěžovateli požaduje uvedení důvodů kasační stížnosti, nemá na mysli jejich citaci zákonnými ustanoveními, nýbrž postačí, aby z kasační stížnosti byl zřejmý důvod, ze kterého stěžovatel kasační stížnost podává. V tomto případě kasační stížnost obsahuje jak stěžovatelovy výhrady k závěrům uvedeným ve znaleckém posudku, tak jeho nesouhlas s postupem krajského soudu, který přesto, že byl se stěžovatelovými námitkami seznámen, nenařídil provedení revizního znaleckého posudku a naopak ve věci rozhodl. Tuto naposled uvedenou námitku lze podřadit pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vadou řízení je pak v očích stěžovatele skutečnost, že krajský soud nenařídil provedení revizního posudku. Kasační stížnost je tak přípustná a proto projednatelná věcně.

Ze správního a soudního spisu pak vyplynulo, že v lékařském posudku ze dne 3. 9. 2003 dospěl MUDr. F. C., lékař oddělení závodní preventivní péče K. h. n. a. s., k závěru, že stěžovatel není schopen práce v dole v důsledku obecné nemoci neuvedené v příloze vyhlášky č. 19/1991 Sb. Proti tomuto posudku podal stěžovatel návrh na jeho přezkoumání, kde uvedl, že s posudkem nesouhlasí, neboť jediným jeho onemocněním je nález na játrech a skutečnost, že dvakrát upadl do bezvědomí; to však nemá žádný vliv na jeho práci v dole. Ředitel K. h. n. a. s. návrhu na přezkoumání nevyhověl s odůvodněním, že stěžovatel trpí jaterním poškozením, které má tendenci k progresi a návrh postoupil odboru sociálních věcí a zdravotnictví Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Ten si vyžádal zdravotnickou dokumentaci stěžovatele a nechal ji prostudovat lékařkou MUDr. Z. N., která ve svém stanovisku uvedla, že s napadeným posudkem souhlasí, neboť stěžovatel má od roku 1996 zvýšené jaterní testy svědčící pro toxometabolickou jaterní lézi a neměl tedy být vůbec na důlní pracoviště zařazen. Vyšetřením z roku 2003 bylo zjištěno chronické postižení jaterního parenchymu s poruchou funkce jater a to v důsledku dlouhodobého nadužívání alkoholu. Vzhledem k tomu a opakovaným stavům poruchy vědomí stěžovatel není schopen práce v dole. Žalovaný pak na základě tohoto stanoviska rozhodnutím ze dne 13. 11. 2003 č. j. SZ/14123/03/Ri návrh na přezkoumání lékařského posudku zamítl a lékařský posudek vyhotovený MUDr. F. C. potvrdil. Proti tomu podal stěžovatel ke Krajskému soudu v Ostravě žalobu, ve které vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím žalovaného i lékařským posudkem MUDr. F. C., když uvedl, že problémy s alkoholem měl naposledy v roce 2000 a od té doby alkohol neužívá. Rovněž nemá žádné poruchy vědomí ani jiné zdravotní potíže. Jako důkaz svých tvrzení navrhl znalecký posudek, který měl prokázat, že je schopen práce v dole. Krajský soud usnesením ze dne 18. 5. 2004 ustanovil MUDr. F. Č., znalce z oboru zdravotnictví, a uložil mu podat znalecký posudek, kterým odpoví na otázku, jaký byl ke dni 3. 9. 2003 a 13. 11 2003 pracovní potenciál žalobce, zda žalobce byl či nebyl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu dlouhodobě nezpůsobilý vykonávat nadále svoji dosavadní práci horníka-zámečníka CDP (centrální odtěžení), popřípadě aby uvedl další důležitá zjištění. Ve znaleckém posudku ze dne 20. 8. 2004 znalec zodpověděl otázky krajského soudu a uvedl, že se zdravotní stav stěžovatele ke dni 3. 9. 2003 a 13. 11. 2003 nezměnil. Stěžovatelův zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý ve smyslu chronického jaterního postižení s poruchou funkce suspektně ethylické etiologie u osobnosti s histriónskými rysy. Toto zdravotní postižení omezuje a snižuje pracovní potenciál stěžovatele. Jedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, pro který není schopen práce fyzicky těžké spojené s přenášením těžkých břemen, práce bez možnosti dodržovat životosprávu, práce ve výškách a u točivých strojů. Stěžovatel není schopen práce horníka-zámečníka, neboť se jedná o práci fyzicky středně těžkou a v prašném prostředí. Naopak je stěžovatel schopen jen práce fyzicky méně náročné při dodržování životosprávy. Ve vyjádření ke znaleckému posudku stěžovatel vyslovil svůj nesouhlas s ním a uvedl shodné důvody, které vůči posudku uplatnil v podané kasační stížnosti (tj. při nástupu do O. se musel podrobit vstupní lékařské prohlídce a každé následující dva roky preventivním lékařským prohlídkám, které vždy skončily závěrem, že je schopen práce v podzemí; dále nesouhlasí s tvrzením, že by měl časté úrazy; práci v dole zvládá bez problémů; neví jakým způsobem by měl dodržovat přísnou životosprávu, když u každého jiného zaměstnavatele by byla situace stejná; poukazuje na skutečnost, že je v dole zařazen v druhé kategorii prašnosti a nelze vycházet ze závěru, že jsou v dole všechna pracoviště v prašném prostředí; domnívá se, že jeho práci nelze zařadit mezi práce středně fyzicky těžké, neboť se jedná o práci méně fyzicky náročnou – zejména jde o opravy strojů a

zařízení) a pro rozpory v posudku navrhl vypracování revizního znaleckého posudku. Krajský soud jeho návrhu však nevyhověl a žalobu zamítl.

Krajský soud především správně postupoval, když žalobu projednal, neboť v daném případě posouzení zdravotního stavu zakládá překážku ve výkonu povolání, a není tak důvod k výluce ze soudního přezkumu podle § 70 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítá, že krajský soud pochybil, když neustanovil znalce nového a nenechal stěžovatelův zdravotní stav prověřit znovu a to revizním znaleckým posudkem. Při hodnocení důvodnosti stěžovatelovy námitky Nejvyšší správní soud vycházel ze znění § 52 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, může však provést i důkazy jiné. Ustanovení § 127 odst. 1 občanského soudního řádu (dále též o. s. ř.), které je podle § 64 s. ř. s. použitelné i ve správním soudnictví, stanoví zásadu, že tam, kde posouzení skutkového stavu závisí na odborných znalostech, je povinností soudu posoudit tyto okolnosti prostřednictvím odborného znaleckého posudku. Odstavec 2 uvedeného ustanovení pak umožňuje podrobit znalecký posudek reviznímu zkoumání. Zpravidla se tak stává tehdy je-li k téže skutkové věci několik rozporných znaleckých posudků, případně předloží-li účastník řízení znalecký posudek, který je rozporný s posudkem vyhotoveným ustanoveným znalcem v rámci soudního řízení.

V daném případě však Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu žádné pochybení, neboť v řízení nenastala žádná okolnost, která by znalecký posudek, vyhotovený soudem ustanoveným znalcem, jakkoli zpochybnila. Uvedený posudek je totiž souladný jak s lékařským posudkem vyhotoveným lékařem oddělení závodní preventivní péče K. h. n. a. s., tak se stanoviskem lékařky odboru sociálních věcí a zdravotnictví Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Pouhé subjektivní tvrzení stěžovatele nemůže závěry znalce zpochybnit a ani nezakládá povinnost soudu nechat znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem (případně vědeckým ústavem či institucí) ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř., § 64 s. ř. s. Neprovedením revizního znaleckého posudku tak nebyl stěžovatel nijak zkrácen na svých právech, neboť jak vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III. ÚS 87/99,: *ze zásad řádného procesu automaticky nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl.* V daném případě se nejedná ani o tzv. opomenutý důkaz (viz rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, III. ÚS 95/97 - viz Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 3, nález č. 10; svazek 8, nález č. 76), neboť krajský soud v odůvodnění svého rozsudku řádně vyložil, z jakých důvodů navržený důkaz revizním znaleckým posudkem neprovedl.

Pokud pak jde o námitky stěžovatele uplatněné vůči závěrům soudního znalce, musí Nejvyšší správní soud odkázat na rozsudek krajského soudu, ve kterém byl stěžovatel seznámen s tím, že soud není oprávněn v rámci dokazování hodnotit odborné znalecké závěry ve smyslu jejich správnosti, nýbrž hodnotí přesvědčivost znaleckého posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění znaleckého nálezu a jeho soulad s ostatními provedenými důkazy. Ve smyslu uvedeného také krajský soud postupoval a Nejvyšší správní soud nezjistil v jeho postupu žádná pochybení; naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebylo shledáno.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl,

že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu